

QUIN CACAU!

«Mira, he sentit per la ràdio que a Girona han inaugurat *una casa que cau* i no hi he entès res: com poden inaugurar-la si *la casa cau*?» «No, han inaugurat la *Casa Cacao*, i que jo sàpiga no els ha pas caigut, com a mínim de moment. *Cacau* es refereix a la matèria primera amb què fan la xocolata».

«I per què escriuen *cacao* en lloc de *cacau*?» «No ho sé, deu ser perquè ho han escrit en castellà; em sembla que els germans Roca deuen pensar que el català és massa provincià per a usar-lo en el nom d'un establiment. Potser haguessin pogut usar el mot originari del nàhuatl (llengua asteca): *kakauatl*. Hagués quedat un xic més exòtic i hauríem evitat d'emprar el mot adaptat pels colonitzadors (sembla que com que els castellans fan acabar tots els noms d'arbres en -o, *manzano*, *naranjo*, *cerezo*..., també van adaptar el nom del cacau fent-lo acabar en -o)».

Bé, ja veieu quin cacau (o *cacao*!) hom pot organitzar amb el simple fet de batejar un establiment gironí amb un nom tan cacofònic.